



SZABÓ DÁRIÓ

Hívatlan vendégek

Hajnal van. A megtévesztés
ősi tudománya. Egy város
gyomra korog bennem, ahogy
kinézek a panelház ablakán.
Kacatok suttognak, ezeréves
szellemek, akik a menetrend szerinti
járatokat lakják. Ha észreveszik,
hogy figyelem őket, elhallgatnak
és mozdulatlaná dermednek.
Az üveglapon keresztül elmozdulnak
a határok: a vas és a kő lélegezni kezd
a holdfényen keresztül.
A horizont mintha nyúlna felém,
még nem szokta meg, hogy mindig
a háttérből nézem. Mintha zavarná:
ettől válik nehézkéssé a belvárosi
közterek kilégzése.

A kert helye

Ülök a kertben. Végignézem,
ahogy a táj hátat fordít nekem.
A megszűnés látszatát kelti.
Szürkülni kezd bennem. Az idő
elfelejti a teret. Kiizzad magából.
A tengerek, a dűnék és a csillagok
összetévesztenek a tájjal, a szél
mégsem próbál egybe illeszteni.
A testnek és a tudatnak csak a
koherencia illúziója marad.
A kertben ülök. Már csak a helyét látom.
És hogy nézem, az kényszerhallgatás.